

Врана и лисица.

(Басня — по Лесинга — за юноши).

Глупавата врана
Плячка и тя хвана
Стръв една готова,
Кжсь месо съ отрова;
Па вкуса му да опита
На дърво едно отлита.
Ала ето подъ дървото
Лиса зѣпнала месото:
„Птицо славна, горделива,
Ти си храбра, милостива!“
Съ тѣзъ хвалби, таквизъ лукави
Лиса почна да я слави,
А въ главата на тази врана
Капка мозъкъ не остана:
— „Но коя съмъ птица тая
Скоро казвай туй да знаа“.
— „Отъ боговетъ любима,
Птицата неопѣдима;
Ти орелъ си, птичи царь,
И менъ носишъ Зевсовъ даръ“.
Изненаданата врана
Хитро бѣше подиграна;
Огъ хвалбитъ се забрави
И месото ѝ остави:
„Нека мисли тази лисица,
Че орелъ съмъ, славна птица“.
И крилата си разпери
Хвъркна съ него да се мѣри.
Гладната пъкъ лиса злобна
Бързо гълта стрѣвъ отровна;

Но отровата проклета
Сгърчи скоро лиса клета:
Съ болки свърши, тя горката,
Жертва стана на лъжата!

*Лъскатели, лъжци безъ срамъ
Урокъ за васъ е туй голѣмъ!
И вий катъ лисата лукава
Заслужавате и стрѣвъ такава.*

Н. Лазаровъ.